

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. na rzecz K. M. kwotę 0,98 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2015r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części oddalającej powództwo

ponad kwotę 0,98 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania złożyła powódka zarzucając mu naruszenie:

- art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie udowodniła roszczenia mimo iż wzywała pozwaną spółdzielnię do zwrotu poniesionych przez nią kosztów na piśmie pomimo jego skutecznego doręczenia, niezwłocznego żądania zwrotu części lub całości dofinansowania;

- art. 65 k.c. poprzez wadliwą, niezgodną z wyrażoną wolą oraz przyjętymi zwyczajami wykładnię oświadczenia woli powódki złożoną na pismach zatytułowanych „podanie”, w sytuacji gdy znaczenie ma treść pisma a nie jego nazwa;

- art. 455 k.c. w zw. z 476 k.c. poprzez uznanie, że pozwany nie pozostawał w zwłoce pomimo kierowanych do niego licznych pism przez powódkę z żądaniem zwrotu dofinansowania, a nadto wadliwą ich interpretację skutkującą uznaniem, że brak oznaczenie w wezwaniu terminu do zwrotu oznacza brak terminu w sytuacji, gdy brak oznaczenie terminu ma ten skutek, że wzywa się dłużnika do niezwłocznego spełnienia świadczenia;

- art. 233 k.p.c. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i przyjęcie, że powódka nie udowodniła, iż skutecznie złożyła oświadczenie woli na piśmie mające na celu żądanie niezwłocznego zwrotu części lub całości dofinansowania za wymienioną stolarkę okienną, co skutkowało błędnym uznaniem, że pismo z dnia 24.02.2009 r. takiego dowodu stanowić nie może.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w oddalonej części to jest do kwoty 537,45 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje wg norm prawem przepisanych.

Nadto, apelujący wniósł o:

- dopuszczenie dowodu z oryginału pisma powódki z dnia 24.02.2009 r. na okoliczność jego złożenia w biurze podawczym pozwanego w dniu 11.03.2009 r.;

-dopuszczenie dowodu z: pisma powódki z dnia 31.08.2009 r. (data prezentaty 11.09.2009 r.), pisma powódki z dnia 24.05.2012 r. (data prezentaty 1.06.2012 r.), pisma powódki z dnia 18.04.2013 r. (data prezentaty 18.04.2013 r.) na okoliczność ilości dokonywanych wezwań, zgłaszania żądania zwrotu pieniędzy, wskazywania przez powódkę na częściowy lub całościowy zwrot pieniędzy,

- odpowiedzi pozwanego z dnia 12.03.2009 r. – na okoliczność uznania przez pozwanego roszczenia powódki, doręczenia pisma powódki z dnia 24.02.2009 r., niemożności dokonania wypłaty z uwagi na braki finansowe,

- dopuszczenie dowodu z przesłuchania powódki (adres w aktach) na okoliczność pisemnych żądań zwrotu dofinansowania, ich charakteru oraz zamierzonego celu jaki miały wywołać u pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, mimo zasadności zarzutu częściowo błędnych ustaleń faktycznych, jest niezasadna.

W pierwszej kolejności należy jednak odnieść się do zgłoszonych przez apelującą dopiero na tym etapie postępowania wniosków dowodowych i uznać je za spóźnione, a w konsekwencji pominąć. Zgodnie bowiem z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać przed Sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Apelująca ma zatem obowiązek powoływania wszystkich znanych mu faktów i dowodów już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i nie może skutecznie żądać uzupełniania postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym tylko dlatego, że sądził, że zaofiarowany materiał będzie wystarczający dla pozytywnego dla niego rozstrzygnięcia sprawy i świadomie zaniechał powoływania dalszych dowodów, a ostatecznie okazało się, iż Sąd pierwszej instancji w takim materiale faktycznym i dowodowym, jakim dysponował, nie wydał korzystnego dla niego orzeczenia.

Mając na uwadze, że zgłoszone dowody miałyby dotyczyć wezwań pozwanego do zapłaty, uznania przez pozwanego roszczenia powódki, niemożności dokonania wypłaty z uwagi na braki finansowe pozwanego, uznać należało, że właściwym było zgłoszenie tych wniosków dowodowych już na wcześniejszym etapie postępowania.

Przechodząc zaś do oceny podniesionych przez apelującą zarzutów, Sąd Okręgowy uznaje trafność zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. i w tym zakresie zmienia dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, wskazując, że powódka skutecznie złożyła pozwanemu w dniu 11 marca 2009 r. oświadczenie, tzw. „podanie” z prośbą o zwrot kosztów wymiany stolarki okiennej, co potwierdza data i podpis otrzymującego podanie. Zmiana ta pozostaje jednak bez wpływu na pozostałe, prawidłowo dokonane, ustalenia w sprawie i na prawidłowość rozstrzygnięcia.

Ze złożonego w dniu 11 marca 2009 r. podania (datowanego na 24 lutego 2009 r.) wynika, że powódka wnosi o zwrot kosztów (całkowitych lub częściowych) za wymianę stolarki okiennej w jej mieszkaniu. Przy czym nie określa kwotowo wysokości żadanego zwrotu ani terminu, w jakim ma on nastąpić. W zakresie terminu spełnienia świadczenia, który nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, słusznie wskazuje Sąd Rejonowy, że świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, o czym stanowi art. 455 k.c. Natomiast brak określenia wysokości poniesionych kosztów wymiany, a tym samym wysokości świadczenia - dokładnej kwoty zadłużenia – należności głównej i odsetek oraz sumy tych kwot, w wezwaniu do zapłaty uniemożliwia wykonanie zobowiązania. Kluczowym bowiem elementem wezwania do zapłaty jest wyraźne określenie woli wierzyciela, aby dłużnik spełnił świadczenie poprzez zapłatę określonej kwoty.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że dopiero pismo pełnomocnika powódki z dnia 4 listopada 2014 r. (otrzymane w dniu 6 listopada 2014 r.) zawierające dokładnie określone żądanie, stanowiło prawidłowe wezwanie wierzyciela do zapłaty. W piśmie tym wyznaczono pozwanej termin do wypłacenia dofinansowania wymiany stolarki okiennej (6 grudnia 2014 r.) oraz całkowity koszt wymiany (3.935,01 zł), co umożliwiło pozwanej wykonanie zobowiązania.

Wobec tego, że zapłata nastąpiła w dniu 8 grudnia 2014 r., Sąd Okręgowy w oparciu o art. 481 § 1 k.c. prawidłowo zasądził odsetki za dwa dni opóźnienia.

Mając na uwadze wszystko powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez pozwaną złożyło się jedynie wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1, pkt. 1) w zw. z § 6 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).